

Egy hajó átkel a szoroson

részletek

I

*Beszédem az azúrról
kezed felé emelkedik
míg a csönd alacsonyán
száll sürgésed fölött*

*íme ruháid
a sziklafalon
a sirályok kövekre
függesztik gondolatod*

*díszek és vésetek terhe rajtam
naplódban
nem veheted le rólam*

*törött szobrok közt jársz
és érintésed
az egyetlen kút a szigeten*

Szaleh Diab 1967-ben született az Aleppó melletti Deir Szemaanban, Oszlopos Szent Simeon városában. A nyolcvanas években Aleppóban a Forum littéraire költőcsoport tagjaként részt vett az arab (masreki) köznyelven alapuló modern szíriai költészet megteremtésében. 1995-től Bejrútban tartózkodott, és újságíróként dolgozott. 2000 óta Franciaországban él. A Sorbonne-on doktorált a kortárs arab irodalomból. Arab költészetet fordít franciára és franciát arabra. Létrehozta és gondozza a kortárs arab, iráni és izraeli költők adattárát.

Kötetei:

Qamarun jabiszun ja'tani bihajati (Száraz hold virraszt életem felett), Dar Al Dzsadid, Bejrút, 1998.

Szajf junani (Egy görög nyár), Merit, Kairó, 2006.

Turszulina szikkinan arszilu khandzsaran (Te kést küldesz nekem, én tört neked), Sarqiat, Kairó, 2009.

Versei francia fordításban:

Une lune sèche veille sur ma vie, Comp'Act, Chambéry, 2004.

J'ai visité ma vie, Le Taillis Pré, Brüsszel, 2013.

Kétnyelvű kötetének (*Esquisses pour une île*, Tarabuste, Saint-Benoît-du-Sault, 2024) francia fordításait Annie Salager-val együtt jegyzi. Az itt közölt szövegek ebből a kötetből valók.

*egy könnycseppel csordul
és számtalan bárka
indul belőle nyílt tengerekre*

*tamariszkuszok között
pihen lélegzeted
és álmod mélyén
csipkekendőket rojtoz a tenger*

II

*Lassan
átítatódom tekintetteddel
legkisebb gondolatod
mint egy hal
tovarebben*

*magányos madár
suhan át vágyadon
szó sincs virágcsokorról*

*egy bárka
álomba visz
és a tamariszkusz
amelyik alatt ültél
elég árnyékot önt
minden nyaralóra
ezen a nyáron*

III

*mindig csalódom
a virágokban
pedig hány könyvet nézegettem*

*törött evezők
sókéreg nevünkön
nem biztos hogy a fák
hordták ide a homályt egész éjjel*

*vörös halak
kék halak
fürödnek hallgatásodban
kezed*

*felém közelít a lépcsőn
együtt keliünk át a kegyetlenségen*

*vezető nélkül
érkeztünk az azúrhoz
vissza is térünk hozzá*

IV

*Idegen
mit akarsz itt
szél és nád között kikötve hajódat*

*kalózok fosztják ki hallgatásod
könyvekben szunnyadnak fivéreid*

*erős dárdád összetört
fű nő hiányodon*

*sok elküldött leveledből nem lesz kikötő
hullámokká törik meg bánatod*

*vállaidon súlyos vasárnapok
a homály kezedben talál menedéket*

*így jársz barlangból barlangba
a sziklákat sóval bevetve*

V

*Az erdő ahol jártam
nem vizezte be ujjaimat
ösvényei nem vezettek
a halakhoz*

*búcsúzások fölött
lebeg két kezem
ajkam fa
mely halott
avarba merül*

*egy foka álmaimban
ősidők óta
keres egy helyet
ahol megellene*

VI

*Nevetés villáma
sétál a tenger és a hegy között*

*címet cserél
a haj és az azúr*

*bárka az ágyék
kiköt egy másik mellett*

*ott van az ég
a vágy születésének első napja*

*sós felhők úsznak át
verejtéked ablakán
könnyű csipke
végig testemen*

VII

*Mióta vízre bocsátották
hullám hullám után törik meg rajta*

*a nádasok hajnalonta
hangjának koronát küldenek
a kiszáradt kutak elhagyják gödrüket
szigetről szigetre követik őt*

*dárdái eltörtek
aztán két keze is
de egy hajszálnyival
sem lett kékebb a nappal*

*a hajótemető
kapuja tárva-nyitva
egy új bárka
fogadására készen*

XIII

*Nem teszek föl kérdéseket
tudom a tények éppoly bonyolultak
mint egy rózsa*

*a fehér vitorlákba
temetett halálról beszélek
a havazásra várva
nem sok csöndet fogyaszt az ember*

*a halászok az asztal körül
tépett hálót emlékekre cserélnék
és csak azért lengedez a szellő
hogy megvilágítsa veszteségüket*

*erdei székhelyén
a nádbozótok mögött
kicsit messzebb az elhagyott sziget felé
a hegy lábánál
az idegen a vadfügék közt
horkoló éjszakát hallja*

XIV

*A sirályok
nem okvetlenül
jó kalauzok a tengernek
minden pillanatban
lesben áll a tél
a tamariszkuszok mögött*

*a hét hasonlóképpen
nehezen indul el*

*odalentről
néz rám a nappal
vízbefúlt szemekkel*

XV

*Egy hajó átkel egy szoroson
a fenyőig emelkedik a kékség
aztán egy sirály jön
a búcsúzásokat összeszedni a levegőből
és visszaadni a kezeknek*

*ez a sziget
ahol elrothadnak a napok
mint padláson felejtett visszajövelelem*

*nincs menedék
mely befogadhatná pillantásomat
amikor nem vagy*

XVI

*Január
a platánok kedve nem tetszik nekem
az ég sem
nem viselkedik velem barátként
a levegő is keserű
egy hajó halad távol
nem jön közelebb*

*idébb
a bezárt kávézónál
a kikötő fölött
csupán a sirályok
jönnek-mennek
csak pillantásom hiányzik ahhoz
hogy fehérek legyenek*

XVII

*Az utcák
sokáig követtek
a kirakatok tekintetükkel ostoroztak
most tudom hogy semmit nem tudok
és kétes alakoknak
fecsérlem magam továbbra is
talán figyelnem kellett volna
a gazemberekre akik Jézusról
mint egyszerű költőről beszélnek
nem kellett volna magam után vonszolnom
a napokat az egész városon át*

*ó az idő
mikor lábam a patakba merítettem
és kikönyököltem a dél délkörére!*

CSORDÁS GÁBOR fordításai